

“... η πεποίθηση πως αρκεί ο συναισθηματισμός για να υποστηρικτούν ανταγωνιστικές πολιτικές πράξεις, η πεποίθηση πως η ανάλυση και η κριτική είναι “έλα μωρέ” και “ο καθένας έχει από μία”, αυτά και άλλα συνιστούν τις ανθετικότερες παραμέτρους ενός κόσμου που κρατείται απ’ την παιδικότητα του όπως οι πνιγμένοι απ’ τα μαλλιά τους. Κι ωστόσο πνίγεται!”

σημείωση 1η:

βεβαίως και συμφωνούμε με όλους!

Αριστερούς, δεξιούς, ανθρωπιστές κτλ. **Καμία ανοχή όπως λένε στο κράτος-δολοφόνο!** Και τι άλλο να κάνεις απέναντι σε ένα κράτος που πουλάει το μύθο ότι όλοι τους επιβουλεύονται γιατί είναι κάτι σαν ο περιούσιος λαός; που η κοινωνία του συναινεί-αδιαφορεί-αφήνει πάντως χωρίς πολλές ενοχλήσεις την εθνική εξουσία να φτιάχνει μέχρι και στρατόπεδα συγκέντρωσης οδηγώντας στη φυσική εξόντωση ανθρώπων στο όνομα της ευημερίας και της ασφάλειας των υπηκόων του· που φασίστες και πατριώτες βρίσκονται σε όλα τα πολιτικά κόμματα· που υπάρχει η άποψη ότι οι μουσουλμάνοι είναι κατώτεροι και ότι γεννοβολάνε με ρυθμούς επικίνδυνους για το έθνος. Καμία ανοχή σε ένα κράτος που σε καιρούς κρίσης δίνει τεράστια ποσά σε μπάτσους και στρατιωτικούς εξοπλισμούς γιατί υποστηρίζει ότι όλα τα γειτονικά κράτη θέλουν να του την πέσουν. Ένα κράτος που είναι ιμπεριαλιστικό αλλά καταφέρνει να πουλάει το παραμύθι στους υπηκόους του ότι όχι μόνο δεν είναι αλλά ότι αποτελεί στόχο άλλων ιμπεριαλισμών. Σε ένα κράτος που και η θρησκεία αποτελεί συστατικό στοιχείο μιας επιθετικής εθνικής ιδεολογίας. Σε ένα κράτος που δε θα διστάσει να βυθίσει βάρκες με ανθρώπους προκειμένου να κάνει σαφή τα κυριαρχικά του δικαιώματα. Ένα κράτος που την οποιαδήποτε μειονότητα θα της φερθεί ως εχθρό έχοντας το ίδιο ένα αιματηρό ιστορικό εθνικών εκκαθαρίσεων από την ίδρυσή του. **Ένα τέτοιο κράτος λοιπόν δεν πρέπει να υπάρχει.**

Όχι όμως δεν εννοούμε όπως πολλοί θα νομίζουν το ισραηλινό -που και αυτό τα ίδια κάνει- αλλά το δικό μας το κράτος, το ελληνικό. Και όσοι ρίχνουν κατάρες στο ισραήλ, χωρίς να έχουν την ίδια πολεμική απέναντι στο ελληνικό κράτος, θέλουν δε θέλουν, καταλήγουν να είναι αξιοποιήσιμοι από την ελληνική εξωτερική πολιτική (και ας έχουν κάποιες τις καλύτερες των προθέσεων) και συμμετοχοί στην απόκρυψη της ελληνικής κρατικής βαρβαρότητας και επιθετικότητας.

**ο πόλεμος των κυρίαρχων είναι παντού,
ο εχθρός μας είναι εδώ.**

σημείωση 2η:

το θέαμα αποβλακώνει δεν απελευθερώνει

Το μονοπώλιο που έχει στις μέρες μας το θέαμα να ορίζει τι είναι σημαντικό και επίκαιρο για όλη την κοινωνία έχει συνολικές επιδράσεις. Αξιοποιώντας την αποξένωση και την εξατομίκευση καταφέρνει να καταστήσει τον οποιοδήποτε ανίκανο να συνθέσει μια δική του πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που θα προκύπτει από τη σύνθεση κομματιών της καθημερινότητας της δικής του και του περιγυρού του (εργασιακού, γειτονιά, σχολείο...) κάνοντας εφικτό να αναγνωριστούν από τον καθένα οι πραγματικές κοινωνικές διεργασίες και ανάγκες. Μια πραγματικότητα που από τη στιγμή που θα γίνει αντιληπτή θα βοηθήσει στην ύπαρξη στοχευμένων και αποτελεσματικών πράξεων. Αντίθετα όμως, το θέαμα αναλαμβάνει να αναπαραστήσει όλο και περισσότερες στιγμές της ζωής των από κάτω -ακόμα και αυτές που στρέφονται εναντίον του- περνώντας τες όμως από το φίλτρο και την οπτική των κυρίαρχων και σεαβριστών τες στο ευρύ κοινό δημιουργώντας έτσι μια ακίνδυνη για την κυριαρχία κατάσταση. Και όσο εμείς οι ίδιοι παραιτούμαστε από την αφήγηση των ζώων μας και την αναθέτουμε στην ευκολία των κάθε είδους διαμεσολαβήσεων θα σκάβουμε το λάκκο μας τον οποίο τ’ αφεντικά θα φροντίζουν να γεμίζουν με φίδια.

όσον αφορά το νέο φρούτο της ανάδειξης του βίντεο ως αποδεικτικό για την αθωότητα διαδελωτών μάλλον αγνοεί πως οι συλλήψεις διαδελωτών είναι πολιτικές επιλογές και το ίδιο είναι και το ζήτημα της απελευθέρωσής τους.

αυτά για αρχή...

σημείωση 3η:

τώρα με την

κρίση προσοχή! Θα βγούν παγανιά τα βαμπίρ των ιδεολογιών για να σας ζητήσουν να τα παρατήσετε όλα μπροστά στο μέγα πλήθος -το μεγαλύτερο από...- που βγήκε στους δρόμους καθώς αυτό είναι ένα σημάδι ότι οι προφητείες-ιδεολογίες τους βγαίνουν επιτέλους αληθινές. Θα σας πούνε τι σημασία έχει το ένα, τι σημασία έχει το άλλο, εδώ ο κόσμος πεινάει! Και αφού πεινάει τώρα είναι η ώρα που θα τους πείσουμε για την ανάγκη να γίνει η επανάσταση (η οποία ψήνεται). Οπότε όλα τα άλλα ζητήματα του κοινωνικού πολέμου μπορούν να περιμένουν. Αλλά όπως όλα τα βαμπίρ μόνο τα μεσανύχτα είναι σύμμαχος τους και τους διευκολύνουν. Γι’ αυτό προσπαθήστε να μην έχετε μαύρα μεσάνυχτα...

σημείωση 4η:

**κρατική μεθόδευση 1:
υπόθεση κορκοπέδας**

Έξω από τη φυλακή λοιπόν ο κρατικός δολοφόνος. Η είδηση στα ψιλά και οι αντιδράσεις κλιμακώδεις, κάτι που θα φαινόταν απίστευτο ένα χρόνο πριν. Και όμως το κράτος με μια κίνηση απλής τακτικής, μεταφέροντας δηλ. τη δίκη στην άμφισσα, κατάφερε να πετύχει το στόχο. Δηλαδή μια δίκη ενός δικού του παιδιού να γίνει με τους δικούς του όρους και να μη μπορεί εύκολα να χρησιμοποιηθεί από τους αντιπάλους του. Αλλά πέρα από τα του κράτους όλα γίνονται και λόγω δικών μας αδυναμιών. Γιατί αδυνατώντας να καθοριστούν τα καθήκοντα όσων στρέφονται ενάντια στη καταστολή -όχι του εδώ και του τώρα αλλά διαρκείας- δεν έγινε εφικτό να κατανοήσουμε τη δολοφονία του γρηγορόπουλου πέρα από την αφορμή για την εξέγερση του δεκέμβρη του '08, και ως ένα σύγχρονο, σημαντικό και συμβολικό σημείο που έγινε φανερό σε όλους η ουσία της κρατικής καταστολής. Αν θα πρέπει λοιπόν “να κάνουμε κάτι” είναι τέτοιου είδους μεθοδεύσεις του κράτους πρώτον να τις αναδείξουμε ως τέτοιες και στη συνέχεια να βρούμε τρόπους να κάνουμε όσο γίνεται δυσκολότερη την επιτυχία τους. Όχι εξαρτώμενοι από την επικαιρότητα, αλλά με συνεπή και συνεχή δουλειά.

σημείωση 5η:

**κρατική μεθόδευση 2:
οι μετανάστες αόρατοι**

Το προηγούμενο καλοκαίρι ήταν το πιο σημαντικό -ιδιαίτερα στην πάτρα- για την ως τώρα επιτυχία αυτής της μεθόδευσης. Και αυτό γιατί όταν το κράτος -με βοήθεια από τα media και τους παρακρατικούς- υπέδειξε συγκεκριμένα σημεία (εφετείο, αγ. παντελεήμωνα, καταυλισμός αφγανών) αναδεικνύοντάς τα με θεαματικούς όρους ως τα σημεία που θα έδινε τη μάχη για τη διαχείριση των μεταναστών, το σύνολο των αλληλέγγυων εγκλωβίστηκε σε ένα και μόνο ζήτημα. Πώς θα κερδηθούν αυτές ακριβώς οι μάχες. Μάχες που όμως τον τόπο και τον χρόνο είχε επιλέξει το κράτος, το οποίο αξιοποιώντας τη στρατιωτική υπεροπλία του κατάφερε να “νικήσει”. Μια νίκη που οι συνέπειές της δεν ήταν στιγμιαίες αλλά συνεχίζουν ως τώρα καθώς επρόκειτο για μια ήττα τόσο της αλληλεγγύης όσο και κύρια της ελπίδας για μια αποτελεσματικότητά της. Έτσι με ένα αντιμεταναστευτικό καλοκαίρι και με ένα σχετικό νόμο το κράτος εξασφάλισε την κοινωνική ειρήνη μετατρέποντάς τους μετανάστες σε αόρατους ανθρώπους... έστω και προσωρινά. Γιατί υπάρχουν τόσο αυτοί που δε θα τους αφήσουν ούτε σε αυτό το αόρατο κλαρί αλλά και αυτοί που αντιλαμβάνονται ότι η δική τους αξιοπρέπεια και μοίρα είναι κοινή με τους μετανάστες...

ΥΓ: ισχύει από παλιά και ισχύει για όλους καθαρές πλατείες υπάρχουν μόνο σε βρώμικα μυαλά.-